

LA VEU DELS LECTORS:

M. José Peroy // Alpicat

Tir al Cat

Parlo d'un poble qualsevol de Catalunya (Cat, diu el meu amic Peter quan ve de visita des de Luton. I afegeix: Love CAT amb l'emoticona d'un gat d'ulls de cor). Ai, em perdo, disculpeu. Parlo d'un poble qualsevol de casa nostra, amb les seves icones, les seves tradicions, les seves fortalezes, les seves febleses, les seves contradiccions... I parlo des de la ràbia, el desconcert i la tristesa, d'un tema que em neguiteja i em preocupa, la cura dels animals...

Pertanyo a un grup de persones voluntàries que procuren col·laborar, de manera desinteressada, en el rescat de gossos i gats, principalment. Que com va? Anem fent... Que si hi ha molts abandonaments? De gossos pocs, de gats, massa. Que si ens sentim soles? De vegades. Que si tenim la col·laboració de les Administracions, de l'Ajuntament? La justa i imprescindible i sempre per la insistència del regidor a càrrec, que fa tot el que pot, que fa tot el que li deixen fer.

I un dia parlarem d'altres coses però avui us explicaré moltes decepcions, actituds, molts "Total, són gats! Total són gossos!" molts comentaris, moltes agressions, molts "Jo m'estimo els animals, però..." o "Jo no els faré res, però...". I aquest "però" vol dir: no els vull a prop, no els vull veure, vull que siguin invisibles, vull que desapareguin, perquè si els veig, si volten per casa, si s'apropen a la porta "els llençaré aigua", "els prendré el menjar", "els llençaré pedres" (però no tiraré a tocar), "els faré una puntada" (però fluixeta, eh?) i la guinda del pastís "els dispararé amb una escopeta" (i aquesta bretolada és la riota de la resta, pensant, creient que es tracta d'un dir per dir, d'un fer la gràcia del poca-solta de torn). I no. No és cap gracieta innocent, és veure el gat i agafar l'escopeta, apuntar des de la finestra o des del balcó, treure el canó i

sense solta ni volta, pam! Si no el toco hi torno, si faig blanc em creixo, presumeixo i "torneu a venir, va! Ja veureu com les gasto!" I algun gat mor entre les herbes i ningú el troba mai, altres moren al carrer i segurament ningú veu o no vol veure el senyal del tret i altres queden tocats i ferits durant dies i acaben morint de la manera més inhumana possible, o perden ulls o la mobilitat de potes. L'agressor ben cofoi, segurament presumeix, però la resta calla i quan els ho retreu, ja se sap que "jo no vull problemes" i "total, només són gats" i "mentre no facin mal a cap persona que passi per allí..."

Les administracions callen i ho tapen. Incompleixen el seu deure de cura d'animals, tanquen els ulls davant de la colla de bèsties abandonades i ferides pels carrers, adverteixen els veïns i veïnes que no poden donar-los aliments sotà amenaça de multa, giren el cap davant les agressions i s'escuden en el no fer res, com si així no fossin culpables. I ho son. Perquè no fer res és fer, és permetre i avalar les conductes agressives, inadequades i punibles i "què hi farem", "no passa res".

I quan sé de gats amb balins incrustats al seu cos, cadells que no podran tornar caminar perquè un franc tirador s'ha despatxat des de la penombra de casa seva, m'indigno i no puc callar, perquè callar és no fer res i no fer res és fer massa. I m'enrabi davant de les actituds passives de qui ha de vetllar pel benestar animal i ho vull denunciar, vull obrir l'altaveu i que ho sàpiga tothom. Ho continuaré denunciant i faré els passos que calguin. Perquè això no passa en un poble llunyà d'aquells que solem desqualificar amb insults i menyspreu, "quin atrás!" sinó que passa a casa nostra, amb el silenci del veïnat i amb el no fer res (que és fer) de les administracions. Parlo d'un poble qualsevol de Catalunya (Cat, diu el meu amic Peter quan ve de visita des de Luton. I afegeix: Love CAT amb l'emoticona d'un gat d'ulls de cor). I parlo d'un poble que aca-

ba en -cat (Love CAT-CAT diu en Peter i hi posa dues emoticones de gats amb ulls de cor). Sort que aquest estiu no podrà venir (coses de la pandèmia) perquè no sé que en pensaria del Tir al Cat a Alpicat.

Maria Teresa Cases // Enviny

La part alta d'Enviny no té carretera

Tinc 61 anys, i tinc un hort a la finca Les Salineres d'Enviny, al cap del poble, que ha estat aprofitat des de temps immemorials. Avui en dia em trobo en la circumstància que, amb més propietaris amb finques al cap del poble, no hi tinc cap manera d'accedir-hi amb vehicle rodat ja que l'únic camí que hi ha és de propietat privada i es troba en males condicions i l'Ajuntament de Sort, tot i tenir-hi també en aquesta zona els dipòsits d'aigua i haver-hi d'accedir amb freqüència per les tasques de manteniment i potabilització d'aigua, no s'ha interessat en cap moment en resoldre aquesta situació tot i haver-hi insistit un munt de vegades.

Hi ha més propietaris afectats de la mateixa edat que jo, i aquesta situació es insostenible per nosaltres, ja que cada cop ens és més difícil arribar als nostres horts i cases, i és per això que em sap greu que l'Ajuntament no hagi pres cap mesura per resoldre-ho arribant amb un acord amb el propietari del camí que és va fer el setembre de l'any 1983 per tal de fer el dipòsit de boca del poble condicionant-lo per facilitar l'accés dels vehicles de manteniment i potabilització, amb el perill que això suposa per aquesta infraestructura de servei públic. Hem intentat resoldre-ho amb la intercessió del Síndic de Greuges, però no hem aconseguit resultats concrets.

cartes@lamanyana.cat

LA MAÑANA és una publicació plural i oberta a tota mena d'opinions. En aquesta secció es publicaran totes aquelles cartes que estiguin degudament identificades i que siguin d'interès general. No es publicaran cartes amb pseudònims o inicials. Els originals s'hauran de presentar mecanografiats i no superar les 30 línies d'extensió. La tramesa de textos a aquesta secció implica l'acceptació d'aquestes normes.